

DUNAJSKA KONVENCIJA O POGODBAH MED DRŽAVAMI IN MEDNARODNIMI ORGANIZACIJAMI (1986).

- konvencija še ni začela v celoti veljati
- po 1945 opazen porast sklepanja mednarodnih pogodb
- različna mnenja, kako bi mednarodno-pravno uredili to področje
- neuspešna implementacija v staro konvencijo --> predlagajo pripravo nove
- leta 1986 konferenca na Dunaju
- velike razlike vzhod-zahod in socialistične države-kapitalistične države
- velika podobnost z DK 1969
- sklepanje pogodb določeno z internimi ustanovnimi akti
- upošteva se že uveljavljena praksa držav, organizacij
- razmerje med DK 1969 in DK 1986 ni urejeno --> dvoumnost, katera pogodba naj se uporablja
-

Konvencija še ni začela veljati. Za trenutno stanje sodelovanja pri konvenciji, kot tudi informacije in ustreznih besedil in drugih povezanih pogodb, kot so rezervacije, izjave, ugovori, odpovedi in obvestila, glej: statusu multilateralnih pogodb, ki se deponirajo pri generalnem sekretarju.

Po letu 1945 so Združeni narodi in njihove specializirane agencije, sledile pa so jim tudi druge mednarodne organizacije, zaznali povečanje sklepanja pogodb med državami. (npr. sporazumi o privilegijih in imunitetah ali sporazumi o sedežu podjetij) ali med seboj (npr. sporazumi o sodelovanju). Strokovnjaki so ustvarili različne teorije, kako bi opredelili pravno podlago teh pogodb na področju mednarodnega prava. Tudi Meddržavno sodišče je skušalo za podlago vzeti nekaj že znanih pogodb med državami. Vendar se neko splošno mnenje, kako naj to pravno uredijo, ni prijelo.

Po neuspelem poskusu, da bi na konferenci Združenih narodov o pravu mednarodnih pogodb takšne pogodbe uvedli v že znano konvencijo je skupščina pooblastila Komisije za mednarodno pravo, da pripravijo ločen niz osnutkov nove konvencije, ki ga je Komisija predložila leta 1982.

Nato je leta 1986 Generalna skupščina odločila, da bo organizirala konferenco na Dunaju, da sprejme te osnutke kot povsem novo konvencijo. Vzhod in Zahod sta takrat imela močno nasprotujoča si stališča. Konferenca je imela dva glavna cilja: **da bi se izognili morebitnim razlikam med vzporednimi določbami v DK iz leta 1969 o pogodbenem pravu in novo**

nastajajočo konvencijo, in da bi zagotovili čim večjo sprejemljivost nove konvencije za kar največ sodelujočih na konferenci. Zato so sklenili, da bodo na konferenci v celoti obravnavali le tiste člene, o katerih se večina držav strinja. Na koncu je bila zaradi sprememb poslovnika kljub vsemu sprejeta in izglasovana cela konvencija.

Prvih 72 členov konvencije je smiselno povsem enakih kot v o konvenciji iz leta 1969 o pogodbenem pravu.

Pri nekaj temeljnih vprašanjih so bila (in so še) mnenja zelo deljena. To velja zlasti za večplastno vprašanje vira pogodb, torej kdo je pristojen za sklepanje takih pogodb. Socialistične države so poudarjale, da bi imele mednarodne organizacije pravno sposobnost samo, če bi bilo to predvideno v ustavi posamezne države (da torej država nadzira sklepanje takih pogodb), medtem ko je velika večina drugih držav temu nasprotovala. Konferenca je na koncu sprejela slednjo odločitev.

Konvencija v uvodu navaja, da " imajo mednarodne organizacije vse sposobnosti za sklenitev pogodbe, ki je potrebna za opravljanje njihovih nalog in izpolnjevanje njihovih namenov ". Ključne določbe določajo obseg zmogljivosti organizacije za sklepanje pogodb v 6. členu konvencije, ki določa, da „zmogljivost za sklepanje mednarodnih v pogodb je določena s pravili te iste organizacije, torej za sklepanje veljajo pravila te organizacije".

V 2. členu je vključena tudi "uveljavljena praksa". Uvodni odstavek poudarja, da "je treba prakso mednarodne organizacije, pri sklepanju pogodb z državami ali med seboj nadaljevati tako, ko je zapisana v njihovih ustanovnih aktih. To daje organizacija dovolj prostora za razvoj povsem svoje prakse. Te določbe skupaj ugotavljajo, da je obseg sklepanja pogodb omejen le z ustanovnimi akti posamezne organizacije oz. države, vendar njihova mednarodna narava izhaja iz splošnega mednarodnega prava. Je pa treba poudariti, da Konvencija uporablja izraz "pravila organizacije" v dveh pomenih. V nekaterih členih (npr. členih 6 in 39, odst. 2) izraz označuje kot stvar povsem mednarodnega prava, medtem ko v drugih členih (člen 27, odst. 2, 46, odst. 2) so pravila obravnavajo kot notranje pravo na enak način kot notranje pravo držav.

Osnutki členov Komisije za mednarodno pravo ne vsebujejo nobene določbe, ki bi urejala razmerja med Konvencijo 1969 in novo konvencijo. Zato bi lahko to bilo negotovo, kateri izmed njih bi se uporabljal v odnosih med državami v okviru večstranskih pogodb. Ker ni bilo mogoče predvideti za katere države bi nove konvencije veljala in za katere ne, člen 73 zdaj določa, da se v zvezi z večstranskimi pogodbami (tudi za mednarodne organizacija) uporablja Konvencija 1969.

Konferenca na Dunaju ni mogla dokončno razrešiti nekaterih vprašanj, zatoDK 1986 še ni v veljavi (ponovno od 18. novembra 2008). Potrebuje še 35 ratifikacij članic ali pristopov od članic 12 mednarodnih organizacij, vključno z Združenimi narodi, so bodisi potrdili svoj podpis ali pristopile h konvenciji. Kljub vsemu je konvencija, ne glede na formalni status, splošno sprejeta kot pravo in se tudi uporablja.